

χισαν πάλε και μπαίναν ένας ένας αποπίσω από την έδρα του Σπήκαρ, της Τετράδης από τη μία μεριά, της Παρασκευής από την άλλη, και δυο μέλη από την κάθε μεριά μετρούσανε. Σάν ξαναμπήκαν δλοι και τέλειωσε το μέτρημα, φώναξε τους αριθμούς ο Σπήκαρ, κ' είπε πως κέρδισε η Παρασκευή.

— Πώς σου φάνηκε; με ρώτηξε ο φίλος μου ο Βουλευτής σάν έβγαίνα να φύγω, ύστερα από λίγη ώρα.

— Σάν τα δικά μας άπάνω κάτω, του άποκρίθηκα.

Ο φίλος σου
Α.

ΚΥΝΗΓΗΤΡΑ

Ώραϊο το δέλι και στα ούράνια η δύση.
Τών άηδονιών που τραγουδούνε είν' ώρα.
Κάποιο δέλι μαγευτικό σάν τώρα,
Παιδούλ' άπάρθενη σ' ελχ' άντικρύση.

Με το φτερό στην κόμη, τοξοφόρα
Κυνηγήτρα που πάει να κυνηγήση
Φαινόσυνα, τις πέρδικες στη βρύση,
Και τα λάφια στη δασωμένη χώρα.

Κ' έρριξες μια σούτα κ' ηδρ' έμένα.
Από τότε, δεν τρέχω κυνηγάρης
Τών άγριμυών, δεν τρέχω καβαλάρης

Να βρω και να σκοτώσω τόν άράπη.
Παντού με σέρνει έμένα μιάν άγάπη,
Νύχτα και μέρα τρέχω ναβρω έσένα.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνηκή Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στεργλίνας άποδοτάς εις ώρισμένην προθεσίαν ή διαρκείας Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις το αυτό νόμισμα εις 8 έγένετο ή καταθέσεις εις χρυσόν ή δι' έπιταγής ύψους (chèque) επί του έξω-τερικού και έπιταγών του όμολογιούχου.

Τόκοι έπείλονται και οι τόκοι των όμολογιών πληρώνονται εν τώ Κεντρικώ Καταστήματι και τή αίτήσει του καταθέτου εις τώ Έποκαταστήματι της Τραπεζής, εν Κερκύρα Κεφαλληνία και Ζακύνθω δι' των έποκαταστημάτων της Ιονικής Τραπεζής.

Τόκοι των καταθέσεων

1	1/2	ταίς 0/0	κατ' έτος δια καταθ. 6 μηνών
2	"	0/0	" " " 1 έτους
3	1/2	0/0	" " " 2 έτών
2	"	0/0	" " " 4 έτών
4	"	0/0	" " " 5 έτών

Αί όμολογοί των έντόκων καταθέσεων έκδίδονται κατ' έλλογών του καταθέτου νομαστικά ή άνώνομοι.

να πούξερεις, παιδί, πάνε τώρα, πετάζανε! τώρα ούτε διπλά χράμια και παπλώματα έχουμε, ούτε ραγιά περίσσια για να φιλεύουμε και μουσεφιέρδες!

— Άκουσε, κυρά μου—είπ' ο νιός ήμερα ήμερα, σά να μην είχε μέσα του χολή—δὲ σ'αζ ζήτω μεγάλα πράματα· ψωμί κ' έλιές και μια γωνιά να γύρω· πλούσιος δεν είμαι μα κανείς δὲ ζημιώνεται πό μένανε... νά! πάρε τούτο το πεντάρικο για το νοίκι της βραδυάς... είναι λίγα;

— Καλέ μάννα, τί χαζεύεις; δεν τόν κρατάμε, τό χρυσιανό, σάν πλερώνει κι όλας;—μουρμούρισε κρυφά η Λενιώ στη μέννα της, που σά ντροπιασμένη στεκότανε και τόν κοίταζε, μὴν έχοντας τί να πῇ στην τόσο καλοσύνη του.

— Σάν ήρθες πιά, τάποκρίθηκε, παίρνοντας το πεντάρικο χαμογελασμένη, θά σὲ κρατήσουμε για να μην τρέχης άλλο νύχτα· μά, σου τόπα, παιδί μου, πολλά πράματα μὴν περιμένεις σὲ φτωχόσπιτο.

Η γριά του πήρε τη βαλίτσα κ' ένα βαρύ πανωφόρι πούφερε και τὴν έμπασε στο χαμῶγι της. Είτανε Γεννάρης και χιονιάς δυνατός απ' το πρωί τις φοβίρις· τὴ νύχτα σύγουρα θά τῶστρωνε το χιόνι, που μόλις βασίλειε ο ήλιος έρχισε να σκορπίζεται τρελλά σὲ πυκνὲς πυκνὲς τουλούπες. Όζω κατάθολος ούρανός και βορριάς παγωμένος μέσα γδύμνια

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΪΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα αρ. 10.—Για το Έξωτε-

ρικό φρ. χρ. 10

20 λεφτά το φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κδόκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμόνοιας, Έπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχόδρου (Όφθαλμιατρείο), Σταθμού ύπόγειου Σιδηρόδρομου (Όμόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) στα βιβλιοπωλεία «Έστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (όδός Σταδίου, άντικρύ στη Βουλή).

Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΚΑΛΑ

και τα ζήτω και τα λουλούδια κι ο ένδοξιασμός μας, κ' είχε δίκιο ο Έδουάρδος να συγκινηθεί με την εγκάρδια ύποδοχή που του κάναμε. Ο λαός άπόδειξε μ' αυτή όχι μόνο πως είναι φιλόξενος κ' ένγενικός μα και πως δεν ξεχνάει δι' χρωστάει στο μεγάλο Άγγλικό Έθνος, κι ακόμα περισσότερο πως δεν ξεχνάει την ύποδοχή που γίνηκε πέρου στο Βασιλιά μας στη Λόντρα.

Χάρισμα μεγάλο και η ένγνωμοσύνη, και ο λαός μας άπόδειξε την περασμένη Τρίτη πως δεν του λείπει αυτό το χάρισμα. Να θυμάται όμως και κάτι άλλο ο λαός μας· να θυμάται πως πέρου οι Γαλλικὲς κ' οι Έγγλέζικες έφημερίδες, μιλώντας για το ταξίδι του Βασιλιά μας στο Παρίσι και στη Λόντρα, έννησαν μόνο το συγγενολόγι του Βασιλιά μας και την άρχαία δόξα μας· για μὰς τους σημερινούς,

τους ζωντανούς Ρωμιούς, εὔτε λέξη. Κι δικαίω πριν από το Βασιλιά μας; πήγε ο Βούργαρος Έγεμόνας στο Παρίσι, οι Γαλλικὲς έφημερίδες ξεδιάσανε δια τα στολίδια της γλώσσας τους για να έννήσουνε τους σημερινούς Βουργάρους και νάν τους δώσουνε την πρώτη θέση στο μέλλον της Άνατολής.

— Μα οι Βουργάροι δεν έχουν τόσο ένδοξους προγόνους σάν τους δικούς μας, ούτε ο Έγεμόνας τους τόσο δυνατό συγγενολόγι σάν το συγγενολόγι του Βασιλιά μας!

Έτσι μὰς έλεγε τότε κάποιος φίλος, ίσως για να ξελαφρώσει την ψυχή του από την πίερα που τὴ βάραινε. Κι όταν του είπαμε,

— Μα οι Βουργάροι έχουν παρὸν και μακρό να μὰς έλειπε δι' έχουμε και να είχαμε δι' έχουν.

ο φίλος έσκυψε το κεφάλι και δεν άπάντησε.

Υστερα λοιπόν από κάθε τέτια έντυχία μας, σάν τὴ γιορτή της Τρίτης, δεν πρέπει να ξεπλύνουμε την άριδα μας πάνου στους λουλουδοστρωμένους δρόμους, σά να νικήσαμε τὸν όχτρο. Το έναντίο, πρέπει να κοιτάζουμε με ποιό τρόπο να νικήσουμε τὸν όχτρο, όχι μοναχά τὸν άπ' έξω, μα και κείνον που κλειούμε στην ψυχή μας, το μεγάλο όχτρο που μὰς άποκοιμίζει με τα τέτια και μὰς κάνει να όνειρευόμαστε πως μόνο οι ύποδοχὲς, οι άγῶνες και οι διαδήλωσες είναι άρκετὲς για να δείξουν πως ένας λαός είναι ζωντανός.

Ανάγκη να τα θυμούμαστε δι' αυτά και να μην ξεχνούμε ακόμα πως ο Ρωμαϊκός λαός, άμα η μεγάλη αυτοκρατορία ζύγωνε στο τέλος της, ζητούσε από τους Αυτοκράτορες του ψωμί και θεάματα, panem et circenses, και πως ύστερ' από τὴ νίκη του Δούη στο Στάδιο ήρθε η καταστροφή του έννενηντα έφτά. Καλό νάν τα θυμούμαστε δι' αυτά γιατί, αλήθεια χίλιοι πωμένη, η ιστορία είναι ο μεγαλύτερος δάσκαλος.

ΚΙ ΑΛΛΗ

φορά έτυχε να γράψουμε για το φίλο μας κ. Τημ. Σταθάπουλο. Είναι ο πιο Ρωμιός δημοσιογράφος απ' όλους μας, αλήθινός Ρωμιός και στις σκέψεις του και στο γράψιμό του και στις ιδέες του και σ' όλα. Δεν πολυσκατίζεται για ύφος· δι' τούρχει κι όπως τούρχει στο κεφάλι του το γράφει. Όταν τον διαβάσεις, θαρρείς πως βλέπεις μπροστά σου έναν όλα-

και φτώχεια και γρουσουζιά. Το χαμῶγι τους είτανε σὲ δυό κάμαρες χωρισμένο, με μια πόρτ' άνάμεσα· στη μέσα κάμαρα, πούχε και τζάκι, βάλανε τα καλύτερά τους πράματα, τις κασίλες, ένα παλιοτράπεζο, κάνα δυό σκαμνιά κ' ένα ξύλινο κρεβάτι· ψηλά το καντήλι άχνοφάτιζε την εικόνα της Παναγιάς, με το παρήγορο, το πονετικό χαμογέλιο της, μονάκριβο κει μέσα στολίδι. Η μπροστινή μεγαλύτερη κάμαρα, το έμπασμα, είτανε σάν κελαρικό, που πολλές του σπιτιού λάτρες γενόντανε· μια σκάλα ξεχαρβαλωμένη έφερν' από κει στ' άνῶγι τους, ένα μακρινάρι πούχανε στημένα όλα της ύφάντρας τα σύνεργα, δυό άργαλειούς, άνέμεες, κρεμαστάρια, ζύστρες τῶ μαλλιώ κι άδράχτια. Κει πάνω πιδ ήσυχα και καθάρια γινόταν η δουλειά τους. Παντού στο σπίτι έβλεπε κανείς τὴ φτώχεια και τὴν κακομοιριά τους· οι τοίχοι μαυρισμένοι από τὸν καπνὸ, άξεσκόνιστοι, γεμίσανε στις γωνιὲς άρχνες, που για στολίδι θαρρείς απ' το ταβάνι κρεμιώτανε· ο άγέρας είχε λεύτερη διάβα στα στενά παραθύρια τους με τα ξεκάφρωτα παραθυρόφυλλα και και τα κολλημένα παλιόχαρτα στα σπασμένα τζάμια. Ούτε ίσκιος νοικοκυροσύνης και τάξης φαινότανε· γυναικάς χέρι πό κει μέσα δεν πίστευες να πέρασι!... Το χαματένιο πάτωμα γεμάτο σκουπίδια· το κρεβάτι με στρω-

σίδια λερά και κουρελλιασμένα· στο τραπέζι ξεχαστήκανε πὸ το μεσημέρι τα σκουτέλια τους άπλητα· μέσα στο κελαρικό όλα τους άνακατωμένα, τίποτα σὸν τόπο του· τὴ μια γωνιά η σκάφη που ζυμώνανε γεμάτη παλιόνερα και δίπλα τῶτριστα κι άγάνωτα τετζερέδια τους· σ' άλλη γωνιά, πάνω σ' ένα πάτερο λοξά κερρωμένο, κουνιόζανε πεντέξη κοτούλες, έχοντας πό κάτω τους ένα σωρό πατάτες και κρεμμύδια· τσάπες, δικέλια κι άζινες δῶθε κειθε πεταμένα· δίπλα στην πόρτα στίβωγμένα κουτσούρια κι άδειανός ο τόπος κάτω πό τὴ σκάλα τους· ένα μικρό βαρελάκι του κρασιού κημάρωνε παρείκει, σωστός βασιλιάς μέσα στ' άλλα!

Σά μπήκανε στο σπίτι άναψ' η γριά το λυχνάρι της, που πάν' απ' το τραπέζι κρεμιώτανε, κ' έδωσε στο μουσαφίρη ένα σκαμνί να κάτση. Τα φτωχικά λυχνάρι, καπνίζοντας, με φῶς τρεμουλλιαστό, θαρρείς, απ' τὴ ντροπή του, έδειχνε τα χάλια τους στα ξένα μάτια, που με πόνο και συλλοή παντού τα μάτια τους τριγυρίζανε...

— Τί κοιτάς, βρε παιδί μου—είπ' η γριά σὸν ξένο, νοιώθοντας τὴ σκέψη του—τὴ φτώχεια για τὴν προκοπή μας; άμ που μὰς μένει καιρός να μπαλωθούμε και να βολέψουμε λιγάκι και το σπίτι! Γὼ τρέχω σάν τὴν άδικη κατάρρα στα χωράφια· τὰ

ζώντανο Ρωμιό που ἀφοῦ καλόφαγε, καλόπιε καὶ καλοχαϊδεψε δυὸ τρεῖς ὁμορφες κοπέλλες, ἔναψε ὕστερα τὸ τσιγάρο του καὶ ἀρχίνησε νὰ χωνεύει μουντζουρώνοντας χαρτί.

Μὰ τὰ μουντζουρωμένα χρῆσιὰ του τυπώνονται, γίνονται δηλ. χρονογραφήματα, καὶ ρυθίζονται ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες τῆς «Ἀκρόπολης». Γιὰ ὅλα τὰ πράματα ἔχει τὴ γνώμη του ὁ Σταθόπουλος καὶ γιὰ κείνα που δὲν... ξέρει ἀκόμα. Ἀληθινὸς Ρωμιός, εἶπαμε, καὶ ἂν εἶναι κάτι που ξεχωρίζει τὸ Ρωμιό ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀθρώπους, εἶναι πού δὲν τὸ ρήχνει ποτέ κάτου, πού κρίνει ὅλα τὰ πράματα. Κουδέντισσε μὲ τὸ Σταθόπουλο γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα λ. χ. καὶ θὰ δεῖς ἀμέσως τὸ Ρωμιό.

— Ἡ γνώμη μου εἶναι πὼς τὸ βιβλίο αὐτὸ δὲν ἀξίζει λεπτό...

— Μὰ τὸ διάβασε;

— Εἶναι ἀνάγκη νὰν τὸ διαβάσω; Ἡ γνώμη μου, σοῦ λέω, εἶναι....

Κι ἂν μπουρεῖς τοῦ λόγου σου κόπιασε νὰν τοῦ ἀλλάξεις τὴ γνώμη.

Γιὰ τὸ Σταθόπουλο μπουρεῖς νὰ γιομίσσεις σελίδες ὁλόκαιρες τοῦ «Νουμά», μὰ σήμερὰ δὲν πρόκειται νὰ χαρίσουμε στοὺς ἀναγνώστες μας τὴ ζουγραφιά του. Ἀλλοτε μπουρεῖ νὰ γίνει κάτι τέτιο. Σήμερὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ γράψαμε γιὰτὶ μὲς ἔκανε καὶ ξεραθῆκαμε στὰ γέλια τὸ χρονογράφημά του στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς περασμένης Τετάρτης, τὸ ἀφιερωμένο στὸν Ἐδουάρδο. Ὁ Σταθόπουλος ἀφοῦ λείε τόσα ἐξυπνα καὶ τόσα ἀληθινὰ στὸν Ἐδουάρδο γιὰ τὸ καλωσόριος, τὸν παρακαλεῖ νὰ φροντίσει καὶ γιὰ τὴ μάντρα πού ὑψώνεται πλάι στὸ σπίτι του καὶ ἀσκημίζει τὸ δρόμο. Ἡ μάντρα αὐτὴ ἀνήκει στὸν κ. Σκουζέ καὶ ὁ καημένος ὁ Σταθόπουλος ἀφοῦ ἔγραψε καὶ ξανάγραψε, χωρὶς νὰ γίνει τίποτα, καταφεύγει στὸν Ἐδουάρδο καὶ τοῦ λέει:

«Ἄν τολμήσεις, Μεγαλειότατε, νὰ περυσιαστὲς μπροστά σου ὁ κ. Σκουζέ, νὰν τοῦ πεῖς:

— «Ὁ φίλος μου κ. Τιμ. Σταθ. κάθεται στὴν ὁδὸ Νικηφόρου, δίπλα σὲ μιὰ μάντρα, τὴν ὅποια δὲν ἐννοεῖς νὰ κλείσεις παραθαίνων, σὺ, ἕνας ὕπουργος τῶν Ἐξωτερικῶν, τὰς Ἀστυνομικὰς διατάξεις τῆς πατρίδας σου. Ἐννοῶ ἡ μάντρα αὐτὴ νὰ κλείσται...».

Μοναχὰ Ρωμιὸς μπουρεῖς νὰ κάνει τέτια σκέψη, νὰ ζητήσει δηλ. ἀπὸ τὸ Βασιλεῖα τῆς Ἀγγλίας νὰν τοῦ κλείσει τὴ μάντρα πού βρίσκεται πλάι σπῆτι του.

κορίτσι πάλε φαίνει ὀλημερίς πάνω στὸν ἀργαλειό τί νὰ κάνουμε; τὸ ξέρω πούναι ζώρικα καὶ ἀταχτα τὰ πράματα, γιὰ νὰ φιλέψω καὶ ἄλλονα!

— Ξέρεις, σταυρομάννα, τί λέει μιὰ παροιμία; ἡ πάστρα κ' ἡ τάξη κάνουνε μισὴ ἀρχοντιά. θὰ τὴν ἄκουσες τοῦ λόγου σου, βέβαια. παραξενεύτηκα πού εἶδα ἔτσι ἀταχτο τὸ σπῆτι σας, γιὰτὶ πολὺ ἀλλοιωτῶνα τὸ θυμώμανε...

— Ἐ παιδί μου! ἡ φτώχεια τὸν ἀλλάζει τὸν ἄνθρωπο! θὰ κακοπεράσης λιγάνι δῶ μέσα. δὲν εἶπαμε πὼς πολλὰ πράματα δὲ θὰ βρῆς;

— Τοῦ λόγου σου, πούσαι γριά, ἔχεις δικιο, μὰ τὸ κορίτσι πρέπει νὰ θυμᾶται τὴν παροιμία μου — πρόσθεσε τὸ παιδί χαμογελασμένο.

— Τάκουες μωρή; τάκούω, νὰ λές, πανάθεμά σε, ναί! πού δὲν πιάνεις σκούπα στὸ χέρι! τεμπέλα, κακόςυρτη! μ' ἔκανες ρεζίλι...

Ἡ Λενιώ ροδοκοκκινισμένη πὸ τὴν ντροπὴ δὲν κοτοῦσε νὰ σηκώσῃ ψηλά τὰ μάτια τῆς. ἐνοιωθε πὼς κείνητε χτυποῦσανε πρῶτα πρῶτα τοῦ παλλικαριῶ τὰ λόγια, γιὰτὶ στὰ χέρια τὰ δικὰ τῆς τὸ σπῆτι ἀφινότανε. σαστισμένη, μὲ τὰ μάτια ἑτοιμα νὰ κλάψουνε, φιδύρισε στὴ μάννα τῆς:

— Εἶναι καθημερινὴ σήμερὰ, μάννα, κ' εἶχαμε καὶ πλύση... ξέχασες;

Καὶ νὰ πού βγαίνει σωστὸ ὅ,τι εἶπαμε, πὼς ὁ Σταθόπουλος εἶναι ὁ πιὸ Ρωμιὸς χρονογράφος, ἀληθινὸς Ρωμιὸς σὲ ὅλα του.

ΚΑΤΟΥ

ἀπὸ τὸ Παλάτι, τὴ στιγμή πού οἱ Βασιλιάδες βρισκόντουσαν στὸ μεγάλο μαρμαρένιο μπαλκόνι καὶ χαιρετοῦσανε τὸν ἐνθουσιασμένο λαὸ, κάποιος Ρωμιὸς πετώντας τὸ καπέλλο του στὸν ἀέρα ξελαρυγγιάστηκε φωνάζοντας

— Ζήτω τὸ Κορδόνι!... Κορδόναρος!...

Δυὸ τρεῖς γερὲς σθερκίες τὸν κάνανε νὰ νιώσει πὼς τὸ Κορδόνι δὲν εἶχε καμιά σκέση μὲ τὴν ὑπόδουχ τὸν Ἐδουάρδο καὶ πὼς οἱ χαρισάμενες μέρες σθέσανε πιά γιὰ νὰ ξαναφέξουνε μὲ τίς καινούριες Ἐκλογές.

Νόστιμη εἶταν καὶ αὐτὴ ἡ κουβέντα πούγινε μετὰ τοῦ αὐτονοῦ καὶ τοῦ ἀλλουνοῦ πού τυθώσε τίς σθερκίες.

— Κόσμο βλέπω, Ζήτω ἀκούω, Κορδόναρος λοιπόν!..

— Τί κορδόνι, μωρὲ, καὶ τὴν κακὴ σου μέρα; Κορδόνι κ' Ἐλιὰ γενήκαμε σήμερὰ ἕνα κ' ὑπεδεχόμεστε τὸ Βασιλεῖα τῆς Ἀγγλίας.

— Δίκιο ἔχεις!

Ἄς καμαρώνει λοιπόν ὁ Ἐδουάρδος πὼς γιὰ χάρι του συμμαχήσανε κάτου ἀπὸ τὸ Παλάτι.... καὶ τὰ δυὸ πολιτικὰ κόμματα.

Η ΠΡΟΦΗΤΙΚΗ

Μούσα μὲς φώναξε καὶ τούτη τὴ φορὰ τὴν Ἀλήθεια. Ἀκούστε την!

Σὲ μαρμαρένια θέατρα

μὲ ἀρχαῖα καρναβάλια

παιζογελοῦσε ἕνας λαὸς τὸν ξεπεσμό του...

Παιζογελοῦσατε—νὰ ἡ ἀλήθεια, ἡ μεγάλη ἀλήθεια πού ξεπηδάει ὄχι ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ ποιητῆ, μὰ ἀπὸ τὰ γύρω μας, ἀπὸ τὴ μούρλια πού μὲς ἔχει πιάσει ὅλους γιὰ τοὺς ἀγῶνες. Ἄν ἔφερνε, εἶπαμε, ὁ Ράλλης ἐφτά ὀχτὼ βουλευτάδες στὴν Ἀττικὴ θάχαμε τίς σάνιδες καὶ ἂ δώσει ὁ Θεὸς καὶ νικήσουμε στὸ δρόμο τοῦ Μαρχιών, νὰν τὸν ἔχουμε σίγουρο τὸν καινούριο πόλεμο. Δὲν ξέρουσε ἂν τέτιο μεθήσι τὸ κάνουν καὶ ἄλλοι λαοί, μὰ σὲ μὲς πιά κατήντησε φυσικὸ μας.

— Πανάθεμά σε, ναί! Μωρή, δὲν ἔκανα καλὴτερα ἕνα κουβάρι κλωστὲς, μόν' ἔκανα σέβανε; μπου οἱ καλὲς νυκοκυράδες περιμένουνε τὴν Κυριακὴ γιὰ νὰ παστρέψουνε; ἀχαῖρευτη, τεμπέλα!

— Ἐ, εἰ! δὲν εἶπαμε δὲ καὶ νὰ μαλλώσετε!—εἶπε τὸ παιδί φοβισμένο, σὰν εἶδε τῆς μάννας τὰ γόρμα.—Τὸ κορίτσι φαίνεται καλὴ καὶ φιλότιμο! μοναχὸ τοῦ λίγο λίγο θὰ τὰ κόψη τὰ ψεγάδια του!

— Ἡ καλὴ μέρα, γιὲ μου, πὸ τὸ πρῶτ φαίνεται... Σήκω, μωρή, γλήγορα! Ἄει νὰ τρέψης καλά τὸ τηγάνι μὲ σσάχτη, ξέπλυνε τὸ παστρικά καὶ τηγάνισε πεντέξη αὐγὰ νὰ φᾶμε. ἐλίτσες, κύγκ, λίγο κρασί, θὰ κουτσοπεράσουμε... Ἀλλοτεξ ἔβαζα τρία τέσσαρα βαρέλια κρασί γιὰ τὸ σπῆτι μου. τώρα τρομάζω νὰ βάλω ἕνα κουτσοβαρέλεκι, γιὰ τίς γιορτὲς μονάχα καὶ γιὰ κανένα ξένο!

— Ὅλα νὰ καλὰ καὶ ἄξια, κυρά μου. μὴν πειράζεσαι γιὰ μένα κ' εἶμαι βολικὸς ἄνθρωπος.

— Θὰ σοῦ στρώσω ὕστερα παστρικά τοῦ λόγου σου, πὸ τὴν κασέλα. μὴ θαρρεῖς δὲ πὼς εἶμαστε κατὰ ντίπ γύφτοι! ἔχω κάτι φυλαμένο γιὰ τὸ κορίτσι.

— Σὲ βεβαιώνω πὼς περνῶ μιὰ χαρὰ μὲ τὴν ἀντρομίδα καὶ τὸ παλτό μου. γὰ εἶμαι στρατιωτικὰ μαθημένος καὶ ὅπου βρεθῶ δὲ χάνουμαι!

ΣΤΗΝ «ΕΣΤΙΑ»

τῆς προπερασμένης Πέμπτης (30 τοῦ Μάρτη) δημοσιεύτηκε τὸ ἀκόλουθο ποίημα, γιὰ μνημόσυνο τοῦ Τρικούπη, μὲ τὴν ὑπογραφή «Ἐνας ποιητῆς» καὶ μὲ στίχους τόσο γιομάτους καὶ τόσο δυνατοὺς πού προδίνουν τὸ χέρι πού τοὺς ἔγραψε.

Σὲ μαρμαρένια θέατρα, μὲ ἀρχαῖα καρναβάλια

Παιζογελοῦσε ἕνας λαὸς τὸν ξεπεσμό του.

Κ' ἦρθε τὸ μέγα μήνυμα καὶ φέρνει τὸ χαμὸ 'Του...

Βογγήστε βόγγο ἀπαλπισίαι, κορφές καὶ περιγιάλια!

Καὶ τίποτα δὲν ἔλλαξε, μὴδὲ τὸ φῶς τῆς μέρας.

Μηδὲ ἡ χαρὰ τοῦ γιορταστῆ καὶ πέθανε ὁ Πατέρας.

Κι' ἀπ' τὸ ξεφάντωμα σκληρὸ, στοῦ μεθυστοῦ τὴ βράτη,

Τὸ τέκνο σὲ δρασκίλητε, Νεκρὲ, γιὰ νὰ προφτάτῃ!

Μὰ εἰν' ἕνας Νοῦς, ὁ δικαστὴς, μιὰ Μοῖρα, ἡ ἐκδικη-
[τρα]

Πέφτε, λαὲ, καὶ φρένιαζε καὶ δίνε τίμια λύτρα

Κι ἀφέντες σου ἔχε τύρανους, τούρκους, ληστὰδες, μπρά-
[ξουε,

Καὶ ζήτε μπαίγνια τῶν κακῶν καὶ σκληρὸς μέσ' στοὺς
[σκληρούς]

Ὅσο πού νᾶρθῃ τοῦ Καιροῦ τὸ πλήρωμα καὶ σάρκα

Νέξ ἡ ψυχὴ Σου νὰ ντυθῇ, καὶ νὰ ξεναπροβίλῃς

Ἀπὸ μακρὸ μ' ἕνα χρυσὸ τιμόνι σὲ μιὰ βάρκα

Τῆς Πολιτείας κυβερνητῆς καὶ τῆς ἀνεμοζάλης.

Κι ὡς τότε θὰ εἶναι ἡ μνήμη Σου σὰν τὸ χλωρὸ σου μνη-
[μα]

Ἐσένα πού ἦταν ἡ ζωὴ σὲ χωρισμένος βράχος

Ἀναθός, καὶ ἀπὸ τὸ βοοριὰ δακρύνεις καὶ ἀπ' τὸ κύμα,

Κι ἀπάνω ἀπ' ὅλους τοὺς δακρυοὺς ἀσάλευτος, μονάχος.

Καὶ πάντα θὰ εἶναι ἡ μνήμη Σου σὰν τὸ χλωρὸ Σου μνη-
[μα]

Καὶ στὸ μνημόσυνό Σου,

Σὰν κάποια ἀλύπητη ποιή, σὰν ἕνα βαρὺ κρίμα,

Σὰν κόμπου κα:αποντισμὸ θὰ κλαῖμε τὸ χαμὸ Σου.

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΔΑΣΚΑΛΟΠΑΖΑΡΟ

Φίλε «Νουμά»,

Γιὰτὶ ἀπορεῖ ὁ Δ. Α. πὼς ὁ ἀχάδιος Μιστριώτης λείε «ὀλόκληρον» τὴν πολιτείαν; Μερικοὶ ἔτσι τὴ φανταζονται τὴν πολιτείαν, σὰν ὀρεχτικώτατη πᾶττα δηλαδὴ.

ΕΝΑΣ

— Οὐλα, μωρή, παστρικά φέρνε τα, νὰ μὴ συχάινεται τὸ παλλικάρι...

— Μάτια νὰν τὰ κάνω ταύγα, μαννούλα;

— Χτυπητὰ κὰν' τα καὶ ἂν ἔχουμε λίγο τυρὸ κόψε μέσα φέτες. πιάσε καὶ λιγάνι κρασί νὰ ζεστοκοπηθῶμε.

— Κρῦο, ἀλήθεια, τσουχτερό ἀπόψε — εἶπε τὸ παλλικάρι ζυγώνοντας τὸ τζάκι γιὰ νὰ σκαλίσῃ τὴ φωτιά πούκαιγε. Στὰ ξένα πούμενα, στὴν Ἀμερική, κάνει χοντρὸ κρῦο, χιόνι ἕνα μπόι, μὰ δὲ σοῦ περνάει τὸ κόκκαλο σὰν τὸ δικὸ μας.

— Στὴν Ἀμερική τὸ λοιπὸν εἰσυνα;—τάποκρίθηκε ἡ γριά μ' ἀναστεναγμὸ, σὰν κάτι χλιθερὸ νὰ θυμῆθηκε.

— Ἐλεῖπα καίθε πολλὰ χρόνια, πὸ παιδί, καὶ σὰν ἐπιασα λίγα παρδαλὰ ποφάσινα νὰ γυρίσω πιά στὴν πατρίδα μου, νὰ ξεποστᾶσω. Τυραγιστήκανε τὰ νιάτα μου, κερὰ, ὡς νὰ μῦθ σὲ τάξη ὁ ἰδρωτὰς μου αἷμα γίνηκε!

— Ἀχ! ἡ μαυρομοῖρα, ἡ κακόςυρτη. Εἶχα κ' ἐγὼ ἕνα μοναχογιὸ καμαρωμένο, πού σὰν ὀρφανεύτηκε μοῦφυγε μ' ἄλλα παιδιὰ γιὰ τὴν Ἀμερική, τάχα νὰ πλουτίσῃ. βλέπεις, ἀκούγαμε στὸ χωριὸ πὼς ὁ τάδε καὶ ὁ δεινὰς βγάλανε καὶ παράδες, παντρίψανε τίς ἀδερφές τους, ξεχρώσανε τοὺς γονιούς τους,